

ΝΕΟΠΑΓΑΝΙΣΤΙΚΕΣ ΘΕΩΡΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Τοῦ Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουροῦ
Γραμματέως τῆς Σ.Ἐ. ἐπὶ τῶν Αἱρέσεων

Προτοῦ εἰσέλθω στό θέμα, θεωρῶ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νά ἐφαρμόσουμε τήν ἀρχαία διαπίστωση ὅτι «ἀρχή σοφίας ὀνομάτων ἐπίσκεψις». Καί τοῦτο καθόσον, ὅπως θά φανεῖ πιό κάτω, σήμερα οἱ γνωστοί καί θεμελιώδεις ὅροι τῆς πίστεως ἔχουν προσλάβει, μέ τήν διάδοση τῶν δοξασιῶν τῆς «Νέας Ἐποχῆς», νέες μέχρι καί ἀντίστροφες σημασίες, ἀναμφιβόλως μέ ἀντιχριστιανικό περιεχόμενο, πού δημιουργοῦν μεγάλη σύγχυση, κυρίως μεταξύ τῶν νέων ἀνθρώπων. Ἐπομένως, κάθε χρησιμοποιούμενος ὅρος-«ὄνομα» τῆς πίστεως, πού χρησιμοποιεῖται σήμερα ἀπό ὁμάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς», μπορεῖ νά ἔχει διαφορετική σημασία ἀπό ἐκείνη πού γνωρίζομε καί πιστεύομε ὡς χριστιανοί Ὁρθόδοξοι.

1. Οἱ ὅροι «Ἰησοῦς» καί «Χριστός»

Τό ὄνομα Ἰησοῦς Χριστός «τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα» (Φιλιπ. β' 9), κατὰ τόν παῦλειο λόγο, εἶναι, κατὰ τήν Χριστιανική Πίστη, τό ὄνομα τό ἀποδιδόμενο ἀποκλειστικά στό μοναδικό, ἱστορικό καί ἀνεπανάληπτο πρόσωπο τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ. Τό ἐξελληνισμένο ὄνομα Ἰησοῦς τοῦ ἐβραϊκοῦ Jeshua (Jehosua), πού σημαίνει «ὁ Γιαχβέ εἶναι σωτηρία», συνδέθηκε μέ τόν ἀναμενόμενο ἀπό ὅλα τά ἔθνη παγκόσμιο Σωτήρα, τόν (masiah), καί κατὰ τό ἐξελληνισμένο «Χριστό» τῆς Π. Διαθήκης. Ἔτσι, ὁ ὅρος Μεσσίας-Χριστός ἔγινε ἀποκλειστικός τίτλος τοῦ ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας γεννηθέντος καί ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου σταυρωθέντος Ἰησοῦ, ἀποκλειστική προσηγορία τοῦ Ἰησοῦ καί μεταμορφώθηκε σέ δεύτερο ὄνομά Του. Θά ἔλεγα καλύτερα, ὅτι οἱ δύο ὅροι ἀποτελοῦν ἓνα ἐνιαῖο ὄνομα. Τό σύνθετο αὐτό ὄνομα, Ἰησοῦς Χριστός, ἀπαντᾷ τετράκις στά Εὐαγγέλια (Ματθ. α' 1, Μάρκ. α' 1, Ἰω. α' 17, 15, 3) καί σπάνια στίς Πράξεις τῶν

Αποστόλων (γ' 6, δ' 10, θ' 36) καί στήν Ἀποκάλυψη (α' 1, 2, 5), ἐνῶ ἀπό τόν Ἀπ. Παῦλο χρησιμοποιεῖται 82 φορές.

Ἐκτός ὅμως ἀπό τήν ἀγιογραφική αὐτή ἔννοια τοῦ ὅρου Χριστός ἀναπτύχθηκε, κυρίως ἀπό τή Θεοσοφική Σχολή τῆς Πέτροβνας Ἑλενας Μπλαβάτσκυ καί ἀπό τίς ἀποκρυφιστικές κυρίως ομάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου», πού προήλθαν ἢ ἐπηρεάσθηκαν ἀπό αὐτή, μία ἄλλη ἔννοια. [Εἶναι ἀνάγκη νά ποῦμε δυό λόγια καί γι' αὐτή τήν ἐκδοχή - ἔννοια τοῦ ὅρου «Χριστός» στή «Νέα Ἐποχή», καθόσον καί ὁ νεοπαγανισμός ἀποτελεῖ ἓνα ἀπό τά ρεύματα αὐτοῦ τοῦ ρεύματος].

Ὁ Χριστός ἐδῶ δέν εἶναι πλέον τό μοναδικό, ἱστορικό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού ἐνσαρκώθηκε στή Βηθλεέμ. Ὁ «Χριστός» τῆς «Νέας Ἐποχῆς» καί τῆς Θεοσοφίας εἶναι ἓνας ἄλλος «Χριστός», δέν εἶναι κἄν ἓνα μοναδικό συγκεκριμένο πρόσωπο μιᾶς μόνο συγκεκριμένης ἱστορικῆς ἐποχῆς. Ἐνσαρκώθηκε πολλές φορές μέχρι τώρα σέ «ἀναληφθέντες διδασκάλους», εἶναι ὅμως καί παρών σήμερα σέ ζῶντες «χριστούς», ἀλλά καί ἀναμενόμενος, ὅχι ὡς ὁ Ἰησοῦς Χριστός τῆς Δευτέρας Παρουσίας, ἀλλά ὡς ἓνας νέος Ἀβατάρ τῆς «Νέας Ἐποχῆς», στή θέση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, δηλαδή ἓνας «Ἀντι-Χριστός».

Καί τοῦτο διότι, ἡ «Νέα Ἐποχή», ἐδραιώνεται στήν ἀστρολογία, ἡ ὁποία διακηρύττει ὅτι ὁ Ζωδιακός κύκλος, ἀποτελούμενος ἀπό 26.000 ἔτη, διαιρεῖται σέ δώδεκα ζώδια, ἡ Ζωδιακές Ἐποχές, διαρκείας ἡ καθεμιᾶ 2.160 ἔτη περίπου. Κάθε Ζωδιακή Ἐποχή ἔχει τόν δικό της «χριστό». Κατά τήν περίοδο τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας κυριαρχοῦσε –πάντοτε κατά τήν «Νέα Ἐποχή»- τό ζῶδιο τῶν Ἰχθύων, χαρακτηριστικό τοῦ Χριστιανισμοῦ. Τό ζῶδιο αὐτό τῆς παλαιᾶς «Ἐποχῆς τῶν Ἰχθύων» εἶχε ὡς μεσσία-χριστό του, τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ἔτσι, ὁ Ἰησοῦς Χριστός γίνεται μέν δεκτός ὡς ὁ Μεσσίας-Χριστός τῆς παλαιᾶς αὐτῆς «Ἐποχῆς τῶν Ἰχθύων», ἀλλά ὅχι ὡς ὁ μοναδικός Χριστός. Παράλληλα μ' αὐτόν ὑπῆρξαν στό παρελθόν, ἀλλά ὑπάρχουν καί σήμερα, καί ἄλλοι ζῶντες «χριστοί», οἱ ὁποῖοι

μάλιστα υπερέχουν του Ἰησοῦ Χριστοῦ σέ ἐπίπεδο φωτισμοῦ καί γνώσης.

Ὁ ἐξωχριστιανικός αὐτός, ἀποκρυφιστικός «Χριστός» εἶναι ἀκόμη μία «κατάσταση», «κατάσταση Χριστοῦ» μέσα στόν ἄνθρωπο, εἶναι ἡ «χριστική κατάσταση» στήν ὁποία μπορεῖ νά φθάσει κάθε «ἐξελιγμένο ὄν» καί κάθε «φωτισμένος δάσκαλος». Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν μία ἀπό τίς ἐμφανίσεις τοῦ «κοσμικοῦ Χριστοῦ». Ὁ ἱστορικός Ἰησοῦς Χριστός, κατά τήν ἀποκρυφιστική αὐτή ἐκδοχή, «Ἦταν ἓνας ἀπό μιᾶ μακρά συνέχεια τελείων θείων ἀνθρώπων». Ὁ «Χριστός» εἶναι «μέσα σέ κάθε ἄνθρωπο», λέει ἡ θεοσοφίστρια Ἀλίκη Μπέϊλυ.

2. Νεοπαγανιστικές θεωρήσεις

Στόν Νεοπαγανισμό ἡ χρήση τοῦ ὅρου «χριστός» γίνεται συνήθως ὑπό τήν γνωστή στόν Χριστιανισμό ἔννοια. ὑπάρχουν ὅμως καί περιπτώσεις –σπάνιες- πού ὁ ὅρος χρησιμοποιεῖται ὑπό τήν δεύτερη αὐτή ἀποκρυφιστική ἔννοια. Ὡς παράδειγμα, μεταφέρω ἐδῶ δύο μόνο κείμενα, στά ὁποῖα ἔχομε ἐντοπίσει τόν ὅρο ὑπό τήν ἔννοια αὐτή.

Στό ἓνα, ὁ συγγραφέας διερωτᾶται μήπως «οἱ ὀνομασίες «Ἰησοῦς» καί «Χριστός», δέν εἶναι παρά μυητικά ἐπικαλύμματα τοῦ αἰώνιου μύστη πού διατρέχει τόν χρόνο καί τίς ἐποχές, κομίζοντας τό ἴδιο προαιώνιο μήνυμα, περί τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καί τῆς θεώσεως τοῦ Ἀνθρώπου μέσα ἀπό τήν ἀναρρίχηση -ἀνέλιξη σέ ἀτραπούς ἀνατάσεως τῆς ψυχοπνευματικῆς ὄντοτητας τοῦ ἀτόμου»¹. Στό ἄλλο κείμενο ὑπογραμμίζεται ὅτι «Ἡ Παγκόσμιος Παράδοση διδάσκει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι μία ὑλική, ἀνθρώπινη, προσωπική ἐκδήλωση τῆς Θεότητος ἐπὶ τῆς Γῆς ἡ ἐμφάνιση τοῦ Χριστοῦ γίνεται κάθε δύο χιλιάδες χρόνια περίπου»².

Τά δύο χιλιάδες αὐτά χρόνια, γιά τό ὁποῖα γίνεται λόγος ἐδῶ, εἶναι βεβαίως ἡ περίοδος κάθε ἀστρολογικοῦ ζωδίου καί ἐν προκειμένῳ τῆς «Νέας Ἐποχῆς τοῦ Ὑδροχόου».

¹ Γ. Χαραλαμπίδου, «Εἶχε ὁ Χριστός ἐλληνική καταγωγή»; «Ἀπολλώνιο Φῶς», τ. 81, σ. 3.

² Περιοδικό «Χρυσή Αὐγή», τ. 108 (2003), ἀναδημοσίευση ἀπό τό τ. 24 (1987), σ. 62.

Όπως όμως θα δοῦμε στή συνέχεια, ἡ χρήση τοῦ ὀνόματος Χριστός ἢ Ἰησοῦς Χριστός στά νεοπαγανιστικά κείμενα γίνεται κυρίως ὑπό τήν ἔννοια τῆς συνήθους χρήσεως τῶν ὄρων καί πρόκειται δηθεν περί τοῦ «*Ἰησοῦ Χριστοῦ τῶν Εὐαγγελίων*». Καί λέγω δηθεν διότι, ὅταν γίνεται λόγος γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό στήν νεοπαγανιστική ἐκδοχή του -ὀρθότερον πρέπει νά ποῦμε στίς νεοπαγανιστικές ἐκδοχές του, γιατί δέν ὑπάρχει μόνο μία καί ἐνιαία- πρόκειται περί ἑνός «Χριστοῦ» πού δέν εἶναι βεβαίως ὁ Ἰησοῦς Χριστός τῶν Εὐαγγελίων. Αὐτό ἰσχύει τόσο γιά τά ἑλληνικά ὅσο καί γιά τά ξένα νεοπαγανιστικά κινήματα. Γι' αὐτό, νομίζω ὅτι μέ τήν παρουσίαση μερικῶν ἀπό τά πολλά κείμενα τῶν ἑλληνικῶν νεοπαγανιστικῶν ρευμάτων, πού ἀναφέρονται στόν Ἰησοῦ Χριστό, θά μπορούσαμε νά δώσουμε μία καθαρή εἰκόνα ἐπὶ τοῦ θέματος.

Στά ἑλληνικά λοιπόν νεοπαγανιστικά ρεύματα συναντᾶμε μία ποικιλία τοποθετήσεων ἔναντι τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ: Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν ἱστορικό πρόσωπο, μυθικό ἢ συμβολικό πρόσωπο. Ἦταν Ἑσθαῖος ἢ σοφιστής. Ἦταν Ἕλληνας καί ὀνομαζόταν Ἰάσων Πανδίδας, ἦταν ἓνας ἀπό τοὺς «θεοὺς» τοῦ «ἀρχαιοειδωλολατρικοῦ πανθέου», πού ταυτίζεται μέ τόν Ὀρφέα, τόν Διόνυσο, ἢ καί τόν Δία, τόν Ὅσιρι, τόν Προμηθέα, ἢ τόν Ἀπολλώνιο Τυανέα κ.ο.κ.

Στή συνέχεια θά περιοριστοῦμε σέ τρεῖς μόνο ἀπ' αὐτές τίς ἐκδοχές, τίς πιό σημαντικές:

- α) Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν ἱστορικό πρόσωπο καί μάλιστα Ἑβραῖος.
- β) Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν Ἕλληνας.
- γ) Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν ἓνας ἀπό τοὺς «θεοὺς» τοῦ «ἀρχαιοειδωλολατρικοῦ πανθέου»³.

α. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν ἱστορικό πρόσωπο-Ἑβραῖος

³ Γιά περισσότερα καί πλήρη στοιχεῖα παραπέμπομε στό βιβλίο μας «Ὁ Νεοπαγανισμός τῆς «Νέας Ἐποχῆς», Ἀθήνα 2008, ἔκδ, ΠΕΓ.

Ἡ τάση αὐτή δέν ἀμφισβητεῖ τήν ἱστορικότητα τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τόν θεωρεῖ ὅμως μόνον ὡς ἓνα ἐθνικό μεσσία τῶν Ἑβραίων, μέ πολιτική ἀποστολή. Τό πολύ-πολύ τόν ἀναγνωρίζει ὡς ἓνα κοινωνικό ἐπαναστάτη, ὁ ὁποῖος, ὡς ἰδεολόγος, θυσιάστηκε γιά τόν λαό του. Στήν κατηγορία αὐτή υπάρχουν καί ἐκεῖνοι πού κάνουν διάκριση μεταξύ τοῦ Ἰησοῦ τῆς ἱστορικῆς ἔρευνας καί τοῦ Χριστοῦ τῆς Θεολογίας.

Κατά τήν ἐκδοχή αὐτή, ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἓνας πολιτικός ἡγέτης τῶν Ἑβραίων, τόν ὁποῖο «ἐχρῖσε» μεσσία ὁ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, ὁ ὁποῖος, ὅπως ὁ Ἰησοῦς, ἀπό ἀντίθεση πρὸς τήν Ρωμαϊκή ἐξουσία, εἶχε προσκολληθῇ στούς Ἑσσαιούς. Ὅπως συνέβαινε καί μέ τούς παλαιούς προφήτες, ὁ Ἰωάννης τόν «ἐχρῖσε» «*βασιλιᾷ τοῦ Ἰσραήλ*» γιά νά ἀπελευθερώσει τούς Ἑβραίους ἀπό τήν Ρωμαϊκή κυριαρχία⁴.

Ὡς ἱστορικό πρόσωπο δέχονται τόν Ἰησοῦν Χριστόν καί ἐκεῖνοι πού τόν τοποθετοῦν στόν χώρο τῶν «σοφιστῶν» καί τῶν «*λαϊκῶν διδασκάλων*», τῶν «*ραββί*»⁵.

Μερικοί ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ ἱστορικός Ἰησοῦς Χριστός «*ζοῦσε καί ἐργαζόταν σ' ἓνα περιβάλλον, πού εἶχε ὑποστή ἔντονη ἐλληνική ἐπίδραση*». Συνεπῶς, δέν ἀποκλείεται τό ἐνδεχόμενο νά «*ἦταν περιπλανώμενος, κυνικός φιλόσοφος... ἀλλά περισσότερο Ἰουδαῖος ἀντί Ἑλληνας*»⁶.

Στά πλαίσια τῶν ἀστήρικτων καί αὐθαίρετων «*θεωριῶν*» περὶ τοῦ ἱστορικοῦ Ἰησοῦ βρῖσκομε καί τήν ἐκδοχή ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐπισκέφθηκε τήν Ἰνδία, τήν Αἴγυπτο, ἀκόμη καί τήν Ἑλλάδα καί τήν... Βρετανία. Μέ «*πηγές*» τά ἀπόκρυφα εὐαγγέλια, ἡ φανταστικές «*ἱστορίες*» συγγραφέων τοῦ 18ου καί 19ου αἰώνων, γνωστῶν γιά τήν ἐνορχηστρωμένη πολεμική τους κατά τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί σέ ἀντίθεση μέ τήν μαρτυρία ὁλόκληρης τῆς παγκόσμιας ἱστορίας, ἐξάγουν «*βάσιμα*» συμπεράσματα, συμφώνως πρὸς τά ὁποῖα ὁ Ἰησοῦς Χριστός

⁴ Ἀτταβύριου, Ὁ Ἰησοῦς ὡς Ἑβραῖος πολιτικός. Τί σημαίνει τό «*χρίσμα*» πού τοῦ ἔδωσε ὁ Πρόδρομος, «*Δαυλός*», τ. 290, σ. 19713.

⁵ Ἡνίοχου, Ὁ Ἰησοῦς ἀπό τή σκοπιά τῆς ἱστορίας, «*Δαυλός*», τ. 148, σ. 8693 κ. ἄ.

⁶ Ν. Μπίσκα, Οἱ κρατοῦσες σήμερα στήν Ἐπιστήμη ἀντιλήψεις γιά τόν Ἰησοῦ, συνέντευξη μέ τόν καθηγητή Θεολογίας καί πρῶην Ὁρθόδοξο κληρικό Γ. Ζερβό, «*Δαυλός*», τ. 210, σσ. 13267 καί 13269.

πρέπει νά ἐπραγματοποίησε «δύο ταξίδια στήν Ανατολή καί μάλιστα τό ἓνα μετά τή σταύρωσή του, περίπου τό 50 μ.Χ.»⁷.

Σέ ἀντίθεση μέ τήν κυριαρχοῦσα αὐτή ἄποψη, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν ἱστορικό πρόσωπο, ὑπάρχουν καί οἱ ἐλάχιστοι ἐκεῖνοι πού ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὑπῆρξε μυθικό ἢ συμβολικό πρόσωπο⁸. Στήν περίπτωση αὐτή διαπιστώνει κανεῖς ὅτι δέν διστάζουν νά παραποιήσουν καί νά κακοποιήσουν ὁλόκληρη τήν ἱστορική ἔρευνα. Ὡς ἐλάχιστο παράδειγμα μεταφέρουμε ἐδῶ τό ἀκόλουθο κείμενο, στό ὁποῖο, μέ τυφλό φανατισμό, ὑποστηρίζεται ὅτι «Ὅσο καλοπροαίρετος κι' ἂν εἶναι κάποιος, δέν μπορεῖ νά δεχθῇ τήν ἱστορικότητα μιᾶς προσωπικότητας, τήν ὁποία ἀναφέρουν μόνο δύο πηγές -τά εὐαγγέλια, πού σημειωτέον ἀπό κανέναν δέν θεωροῦνται ἱστορική πηγή- κι οἱ ὁποῖες, παρ' ὅλο πού βρίσκονται τόσο κοντά σέ αὐτή τήν προσωπικότητα, διαφέρουν τόσο πολύ μεταξύ τους» !!!⁹.

Ἐκεῖνοι πού θεωροῦν τόν Ἰησοῦ Χριστό ὡς συμβολικό πρόσωπο χαρακτηρίζουν ὡς "βαθεῖς συμβολισμούς" καί ὡς ἀλληγορίες τίς διηγήσεις τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων περί τῆς Γεννήσεως, τοῦ Πάθους, τῆς Σταυρώσεως καί τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ¹⁰.

β. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν Ἕλληνας

⁷ Βλ. Μ. Τζάνη, Ποιός εἶναι Δίας καί ποιός ὁ Ἰησοῦς;, «Ἄβατον», τ. 19, σ. 67. Χρ. Κασάπη, Ἡ ἄγνωστη ἱστορία τοῦ Ἰησοῦ, «Ἄβατον», τ. 1, σσ. 38-39, μέ ἀναφορές στόν γνωστό τέκτονα Robert Ambelain, καί στόν ρώσο ἀντισημίτη Νικολάϊ Νοτόβιτς.

⁸ Βλ. Γ. Τσαγκρινοῦ, Σημείωμα Διευθυντῆ, «Ἰχώρ», τ. 72, σ. 4 ἐξ. Ὁ ἱστορικά ἀνύπαρκτος Ἰησοῦς, ἱστοσελίδα Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου (8η Μεσοῦντος μηνός Γαμηλιῶνος 2783 μ.π.Ο.). Ἀναίρεση τῆς θέσεως αὐτῆς βλ. Β. Μπακούρου, Κοινωνικοί προβληματισμοί τῆς Γέννησης τοῦ Ἰησοῦ, «Τρίτο Μάτι», τ. 119, σ. 58.

Δ. Τσινικόπουλου, Τά Μυστήρια τοῦ Ἰησοῦ, «Ἄβατον», τ. 21, σ. 10 κ. ἄ.

⁹ Ἰ. Δημόφλου, Τό γενεαλογικό δένδρο τοῦ Ἰησοῦ, Ἀσυμφωνία στά Εὐαγγέλια, «Δαυλός», τ. 275, σ. 18229, (ὑπογράμμιση δική μας). Καί Ἰ. Ρούσσου, Περί τῆς ἱστορικότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, «Ἑλληνικόν Πάνθεον», τ. 27, σ. 38. Τό αἶνιγμα τοῦ Ἰησοῦ, «Ἀπολλώνιο Φῶς», τ. 50, σ. 4.

¹⁰ Βλ. Διδ. Καλλέργη, Ἡ συμβολική γέννησις τοῦ Χριστοῦ, τό ἱερό δένδρο καί ἄλλα ἐορταστικά ἔθιμα τῶν Χριστουγέννων καί τῆς Πρωτοχρονιάς, «Ἑλληνικόν Πάνθεον», 37/90, σ. 31. τ Π. Κοντογιάννη, Ἡ δίκη καί σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ δάνεια-ψεύδη καί παραχαράξεις ἀρχαιοελληνικῶν ἀρχετύπων, «Ἰχώρ», τ. 67, σ. 63. Τό αἶνιγμα τοῦ Ἰησοῦ, «Ἀπολλώνιο Φῶς», τ. 50, σ. 4.

Ἡ τάση αὐτή μεταξύ φαιδρουῦ καί παράλογου. Εἶναι καθαρώς ἐλληνικῆς «κατασκευῆς» καί συνδέεται μέ τίς θεωρίες τῶν Ἑλλήνων ἀρχαιολατρῶν περί τῆς ἐλληνικῆς φυλῆς. Οἱ Ἕλληνες, κατ' αὐτούς, εἶναι «θεόπλαστοι», «ἴσοι μέ τούς ἀγγέλους», «οὐράνιο γένος καί θεϊκό βλαστάρι», «υἱοί θεῶν»¹¹, «περιούσιος λαός»¹², «σπορά τοῦ θεοῦ Διός» κ. ἄ.¹³. Ἀνάμεσα λοιπόν σέ τόσους «θεούς» τοῦ πολυθεϊστικοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ πανθέου ἢ καί τοῦ συγχρόνου -οἱ περισσότεροι ξενόφερτοι καί ἐξελληνισμένοι- γιατί νά μήν ὑπάρχει καί ὁ Ἰησοῦς; Οἱ Ἕλληνες αὐτοί ἔχουν τήν ἐντύπωση ὅτι μποροῦν νά εἶναι συγχρόνως χριστιανοί καί πολυθεϊστές. Ἄς δοῦμε στή συνέχεια μερικά ἀντιπροσωπευτικά παραδείγματα, γιά νά δώσουμε τό στίγμα καί τῆς τάσεως αὐτῆς.

«Ὁ Χριστός ἦταν Ἕλληνας - Ἰάσων Πανδίδρας», εἶναι ὁ τίτλος βιβλίου, τοῦ ὁποίου ὁ συγγραφέας ὑποστηρίζει ἐπίμονα ὅτι ὁ Χριστός ἦταν «Ὁ τελευταῖος θεός τῶν Ἑλλήνων, ὁ πρῶτος καί μεγαλύτερος ἀντιεβραϊστής τοῦ κόσμου». Μάλιστα, ὁ συγγραφέας ἀπαριθμεῖ δέκα διαφορετικούς λόγους γιά τούς ὁποίους -κατά τήν γνώμη του- ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν Ἕλληνας¹⁴.

Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς γραμμῆς αὐτῆς γιά νά στηρίξουν τίς θέσεις τους ἐπιστρατεύουν κυρίως τό χωρίο τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ἰωάννου ιβ' 20-23, διαμαρτυρόμενοι μάλιστα ὅτι κάποιοι περιέκοψαν τούς λόγους τοῦ Ἰησοῦ¹⁵. Σέ μερικές περιπτώσεις γίνεται χρήση καί τοῦ χωρίου Ἰωάν, ζ', 35: «Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς ἐαυτούς ποῦ οὗτος μέλλει πορεύεσθαι, ὅτι ἡμεῖς οὐχ εὐρήσομεν αὐτόν; μή εἰς τήν διασποράν τῶν Ἑλλήνων μέλλει πορεύεσθαι καί διδάσκειν τούς Ἕλληνας»;

¹¹ Βλ. Ρασσιᾶ, Ὑπέρ τῆς τῶν Ἑλλήνων νόσου, τόμ. Α', σ. 71. Εὐ. Τρίγκα, Σέ ποιό θεό πίστευε ὁ Χριστός;, σσ. 302, 308. Βλ. καί «Ἑλλάνιον ἦμαρ», τ. 3, σ. 5. Ἰ. Φουράκη, Οἱ Ἕλληνες εἶναι υἱοί Θεῶν..., «Ἀπολλώνειο Φῶς», τ. 14, σ. 14.

¹² Δ. Κιτσίκη, Περικλῆς Γιαννόπουλος, ὁ ἅγιος τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας καί οἱ Ἕλληνες ὡς περιούσιος λαός - κατά τόν Περικλῆ Γιαννόπουλο, ΤΜ, τ. 107, σ. 22.

¹³ Εὐ. Τρίγκα, Ὁ Χριστός ἦταν Ἕλληνας, Ἰάσων Πανδίδρας, σ. 182. Διῖ, τ. 6, σ. 27.

¹⁴ Εὐαγ. Τρίγκα, Ὁ Χριστός ἦταν Ἕλληνας-Ἰάσων Πανδίδρας, βιβλίο, σ. 169.

¹⁵ Τό «γνήσιο» χωρίο, κατά τούς ὑποστηρικτές τῆς θεωρίας αὐτῆς, ἔχει ὡς ἐξῆς: «**Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.** Ἐλλάς γάρ μόνη ἀνθρωπογένει (ἢ ἀνθρωπογονεῖ) φυτόν οὐράνιον καί θλάστημα θεῖον, ἡκριθωμένον, λογισμόν ἀποτίκτουσα οἰκείουμενον ἐπιστήμην. Νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου».

Από τούς ύποστηρικτές τῆς «ἐλληνικότητος» τοῦ Ἰησοῦ ἔχει ἀναπτυχθεῖ μιά ἀπίστευτη μυθολογία γύρω ἀπό τό ὄνομά του καί τήν καταγωγή του, στήν ὁποία ἀναμιγνύονται καί οἱ βλάσφημες καί ἀστήρικτες πληροφορίες τοῦ Ταλμούδ περί τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Στό πιό πάνω «ἀποκαλυπτικό βιβλίο» πληροφοροῦμαστε ὅτι τό πραγματικό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ ἦταν «Ἰάσων Πανδίδας», «γεννήθηκε ἀπό **ἐθνικούς γονεῖς**, πού στίς φλέβες τους ἔρρεε Ἄριο αἷμα καί στήν καρδιά καί στή διάνοιά τους εἶχαν ἐμφυτευθεῖ οἱ διδασκαλίες τῆς Ἑσραϊκῆς ἀδελφότητος», μιλοῦσε δέ «πάντα ἐλληνικά»¹⁶. Τό βιβλίο περιέχει μάλιστα καί τό γενεαλογικό δένδρο τοῦ Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος καταγόταν ἀπό τήν «Πανδιονίδα φυλή».

Ἀφοῦ ὅμως ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦταν Ἑλληνας, πρέπει καί τό ὄνομά Του, κατὰ τήν γνώμη μερικῶν νεοεθνικῶν πού θέλουν νά δηλώνουν συγχρόνως καί «χριστιανοί», νά ἔχει καθαρά ἐλληνική προέλευση. Τό ὄνομα Ἰησοῦς, λοιπόν, «ἔχει Ἑλληνική ρίζα: εἶναι ἡ ἴδια μέ τίς λέξεις Ἰάση/Ἰασώ (θεά τῆς υἰεῖας)/ ἱατρός, ἐφ' ὅσον τό πρόσωπο αὐτό παρουσιάζεται σάν θεραπευτής καί σωτήρας...»¹⁷. Ἐτσι, ἀπό τίς δύο λέξεις Ἰησοῦς καί Χριστός «ἡ πρώτη δείχνει νά εἶναι ὅχι τό πραγματικό ὄνομα ἑνός μόνου ἀνθρώπου... ἀλλά μιά προσωνυμία σχετική μέ τήν ιδιότητα ἱατροῦ...». Τελικά, ἀναπροσαρμοζόμενο στήν νεοελληνική ἐκφορά του τό ὄνομα Ἰησοῦς Χριστός **“θά ἦταν γιά τήν ἐποχή του κάτι σάν Ἱατρός Παππᾶς”**¹⁸.

Από ἄλλον συγγραφέα τοῦ χώρου πληροφορούμεθα ὅτι οἱ λέξεις Ἰησοῦς καί Χριστός εἶναι Ἑλληνικές. «Ἰσως ἐκπλήξει πολλούς τό γεγονός», λέει, «ὅτι ἡ λέξη “Ἰησοῦς” (ὅπως καί ἡ λέξη “Χριστός”) δέν εἶναι ἐβραϊκή ἀλλά ἐλληνική καθώς καί ὅτι ἀποτελοῦσε ἕναν ἀπό τούς πιό ὑψηλούς βαθμούς τῶν Δελφικῶν Μυστηρίων»¹⁹. Ἀπό τό ὄνομα τῆς Ἰασῶς, τρίτης κόρης τοῦ

¹⁶ Ε. Τρίγκα, ἔνθ. ἀνωτ., σσ. 338 καί 305.

¹⁷ Εὐρυφάεσσα, ἡ λέξη Χριστός, ἐφήμ. «Ἑλληνική Ὁρησκεία», φ. 3 σ. 4.

¹⁸ Αὐτόθι, (ὑπογράμμιση δική μας). Τήν ἴδια ἐρμηνεία ἀποδέχεται καί ὁ Βλ. Ρασσιᾶς: «Ἰάσων, θεραπευτής», Ὑπέρ τῆς τῶν Ἑλλήνων νόσου, τόμ. Β', σ. 125.

¹⁹ Ἀν. Πανᾶ, Σκόρπια φύλλα-Δοκίμια πάνω στήν ἀρχαία ἐλληνική φιλοσοφία- Ἀπολλώνιος: ὁ Ἑλληνας Ἰησοῦς, περιοδ. Mystic View, τ. 11, σ. 89. Βλ. καί Βλ. Ρασσιᾶ. Ὑπέρ τῆς τῶν Ἑλλήνων νόσου, ἔνθ. ἀνωτ., τόμ. Α', σ. 30. Β. Χλέτσου, Ἀρχαῖα Ἑλληνικά Μυστήρια - Μῦθοι καί Χριστιανισμός, «Ἰχώρ», τ. 14, σ. 14.

Ἀσκληπιού, συνεχίζει, προέρχεται ἡ λέξη ἰάση (θεραπεία). «Ὁ ἄρσενικός τύπος τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ εἶναι Ἰησοῦς». Ἔτσι, στίς μυήσεις τῶν ἀρχαίων Ἀσκληπιείων «ὁ μύστης τοῦ τρίτου βαθμοῦ ἀπεκαλεῖτο “γιός τῆς Ἰασοῦς”, δηλαδή “Ἰησοῦς” -αὐτός πού κάνει ἰάσεις»²⁰. Αὐτά τὰ ἀπίστευτα καί τραγελαφικά –καί ὅμως ἀποδεκτά ἀπό μερικούς συνέλληνες σύγχρονους παγανιστές μέ ἐθνικιστικά αἰσθήματα- περί τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἑλληνα Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀλλά γιά νά εἶναι καθαρόαιμος Ἑλληνας ὁ Ἰησοῦς Χριστός πρέπει νά εἶχε γεννηθεῖ καί ἀπό Ἑλληνίδα μητέρα, γεγονός πού θεωρεῖται βέβαιο ἀπό τούς ἐλληνόψυχους «χριστιανούς». «Ἀφοῦ ἡ μητέρα τοῦ Χριστοῦ καταγόταν ἀπό τήν Ναζαρέτ τῆς “Γαλιλαίας τῶν ἐθνῶν”, δηλ. τῶν Ἑλλήνων, θά πρέπει νά ἦταν κι’ αὐτή Ἑλληνίδα»²¹. Γι’ αὐτό καί τό πραγματικό της ὄνομα ἦταν Μαρέα. «Τό ὄνομα Μαρία εἶναι παραφθορά τοῦ ἐλληνικοῦ ὀνόματος **Μαρέα**»²². «Ἔτσι ὁ Χριστός ἦταν γιός τῆς Μαρίας καί τοῦ Θεοῦ (Δία)»²³.

Αὐτά τὰ καταπληκτικά λένε καί γράφουν οἱ «ἐλληνολάτρες χριστιανοί» γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό. Εἶναι ἀπίστευτο πράγματι νά διαπιστώνει κανεῖς σέ ποιά σύγχυση σκέψεων μποροῦν νά ὀδηγήσουν νεφελώδεις, λαβυρινθώδεις καί ἀστήρικτοι συλλογισμοί! Οἱ Ἕλληνες αὐτοί ἤ νομίζουν ὅτι γιά νά εἶναι ἀληθινοί Ἕλληνες πρέπει νά πιστεύουν σέ Ἑλληνα θεό καί

²⁰ Αὐτόθι. Γιά τήν σχέση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μέ τήν ἱατρική κάνει λόγο καί ὁ κ. Κ. Πλεύρης.. Ἐπιχειρώντας νά δώσει ἀπάντηση στό ἐρώτημα «Ποῦ ἦτο ὁ Χριστός ἀπό 12 ἕως 30 ἐτῶν», πιθανολογεῖ «διά θεωρητικῶν γνωμῶν καί μέ ἐνδείξεις», ὅτι, μετά τίς ἐγκύκλιες σπουδές του «**μετέθη κάπου ἄλλου, διά νά σπουδάσῃ**». Καί συμπεραίνει ὅτι «Κατά τήν γνώμην μου λογικόν εἶναι νά ἐσπούδασε πράγματα, πού ἔχουν σχέσιν μέ τήν μετέπειταδραστηριότητά του, ἰδίως τήν θαυματουργικήν. **Συνεπῶς πρέπει νά ἐφοίτησε στήν ἱατρικήν Σχολήν τοῦ Ἱπποκράτους εἰς Κῶν, ὅπου στό Ἀμφιθέατρόν της, πού σώζεται μέχρι σήμερον ἱατρικῆς (2.500 θέσεις), ἐδιδάσκοντο προηγμένα ἱατρικά γνώσεις. 18 ἔτη σπουδῶν σχετίζονται ἀμέσως μέ τὰ θαύματά του, πού εἶναι ἰάσεις**», Κ. Πλεύρη, Γλώσσα καί μορφή τοῦ Χριστοῦ, σσ. 64-65. Βεβαίως, εἶναι πρόδηλο, κατά τήν γνώμη μας ὅτι πρόκειται περί ἀνιστόρητου ἰσχυρισμοῦ.

²¹ Εὐ. Τρίγκα, 2000 μ.Χ., Ἡ Μεγάλη Ἀποκάλυψη. Ὁ Χριστός ἦταν Ἑλληνας, Ἰάσων Πανδίας, βιβλίο, σσ. 362, 364.

²² Αὐτόθι, σ. 364. Ὁ ἴδιος συγγραφέας, στό βιβλίο του «Ὁ Χριστός καί ὁ νόμος τοῦ Δία (ἡ Παλαιά καί Καινή Διαθήκη τοῦ Δία)», ὑποστηρίζει ὅτι ἡ **καταγωγή τῆς Μαρίας ἦταν ἀπό τό χωριό Ἀγόριανη Παρνασίδος καί ὅτι ὁ Ἀπ. Παῦλος τήν ἐξόρισε στόν Ἅγιον Ὅρος, ὅπου καί ἀπέθανε!!**, σσ. 264-265.

²³ Αὐτόθι, σ. 210.

μόνο, μή μπορώντας όμως νά σβήσουν τήν προσφορά τῆς Ἐκκλησίας στήν πορεία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καί νά ἐξωστρακίσουν τόν Ἰησοῦ Χριστό ἀπό τίς Ἑλληνικές παραδόσεις μας τόν ἐξελληνίζουν, ἢ ὑποκρίνονται τούς χριστιανούς γιά νά ἐξαπατήσουν ἀνύποπτους Ἕλληνες.

Υπάρχουν τέλος καί ἐκεῖνοι πού ὑποστηρίζουν ὅτι, κί' ἂν ἀκόμη ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν ἦταν Ἕλληνας, εἶχε ὅμως ἑλληνική παιδεία καί κατ' ἄλλους ἦταν μύστης τῆς Ἑλληνικῆς Θεοσοφίας, γι' αὐτό οἱ Ἕλληνες τόν ἀκολούθησαν καί τόν ἐδόξασαν²⁴. Ὁ κατά δήλωσή του πρῶην Ὁρθόδοξος κληρικός, «καθηγητής τῆς θεολογίας τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Β. Καρολίνας» Γεώργιος Ζερβός, ἀποδέχεται τήν γνώμη ὅτι «ὁ Ἰησοῦς ζοῦσε καί ἐργαζόταν σ' ἓνα περιβάλλον, πού εἶχε ὑποστειῖ ἔντονη ἑλληνική ἐπίδραση». Γι' αὐτό, λέει, «Ἐνα μέρος τῶν συγχρόνων ἐρευνητῶν ὑποστηρίζουν τήν θέση ὅτι ὁ ἱστορικός Ἰησοῦς ἦταν περιπλανώμενος κυνικός φιλόσοφος», καθόσον ἦταν ἐπηρεασμένος ἀπό τό «ἔντονο ἑλληνιστικό ἦθος τῆς Γαλιλαίας»²⁵.

γ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός «θεός» τοῦ «ἀρχαιοειδωλολατρικοῦ πανθέου»

Ἡ καλπάζουσα φαντασία μερικῶν Ἑλλήνων νεοεθνικῶν δέν σταματᾷ ἐδῶ. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, λένε ὀπαδοί ἄλλης νεοπαγανιστικῆς θεωρήσεως περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἦταν, ὄχι μόνον Ἕλληνας, ἀλλά καί ἓνας ἀπό τούς «θεούς» τοῦ ἑλληνικοῦ «ἀρχαιοειδωλολατρικοῦ πανθέου». Ὅχι ἀπό τόν στενό κύκλο τῶν πρωτοκλασάτων «δώδεκα», κάπου ὅμως μπαίνει κι αὐτός μαζί μέ ἓνα σωρό ἄλλες «θεότητες», ἑλληνικές ἢ καί ξένες, ἀνατολικῆς κυρίως προελεύσεως. Κατά τήν γνώμη, μάλιστα, ἐκπροσώπου τοῦ ρεύματος αὐτοῦ, στόν Ἰησοῦ ἦταν ἀφιερωμένος ὁ βωμός «τῷ Ἀγνώστῳ Θεῷ», στόν ὁποῖο ἀναφέρεται ὁ Ἀπ. Παῦλος στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων (ιζ'23). Γι' αὐτό, μερικοί

²⁴ Δέν λείπει καί ἡ ἐκδοχή ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὡς καταγόμενος ἀπό τήν «Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν», ἦταν *«Ἄριος, σύμβολο μιᾶς φυλῆς, ἐνός πολιτισμοῦ ἀνωτέρου»*, καί ἄρα δέν ἦταν Ἑβραῖος, ὅπως καί οἱ μαθητές του, πλὴν τοῦ Ἰούδα, ἐφημ. «Χρυσή Αὐγή», 27.3.2003, καί ὁμώνυμο περιοδικό τ. 108.

²⁵ Συνέντευξη στόν «Δαυλό», Οἱ κρατοῦσες σήμερα στήν Ἐπιστήμη ἀντιλήψεις γιά τόν Ἰησοῦ, τ. 210, σσ. 13267 καί 13269.

«δωδεκαθεϊστές» στην Ελλάδα υποστηρίζουν ότι τιμούν μαζί και τους αρχαίους «θεούς» και τον Χριστό. Έτσι, συναντάμε τον έξωφρενικό χαρακτηρισμό «**χριστιανοί δωδεκαθεϊστές**», οι οποίοι «δοξάζουν τους θεούς και τον Χριστό όπως αυτοί αντιλαμβάνονται»²⁶.

Συχνά σέ Έλληνικά νεοπαγανιστικά κείμενα υποστηρίζεται ή ταύτιση του Ήσου Χριστού μέ τον Διόνυσο, τον Άδωνι, τον Μίθρα ή τον Όρφέα. Ο Ήσου Χριστός γιά μερικούς Έλληνες νεοπαγανιστές ήταν «μιά Όρφικοδιονυσιακή ήλιακή θεότητα», πού διακαίουται νά στέκει ισότιμα δίπλα στον ξενόφερτο (όπως είναι γνωστό) «θεό» Διόνυσο ή τον Μίθρα. «Ο αρχαῖος (Διόνυσος) και ό νέος (Χριστός) Ήλιος τῆς Δικαιοσύνης πρέπει νά λάμπουν ανενόχλητοι»²⁷.

Όπαδός τῆς θεώρησης αὐτῆς υποστηρίζει επίμονα τό ἀπίστευτο, ὅτι δηλαδή «ό Θεός τῆς ἴδιας τῆς Ἰουδαίας εἶναι τελικά Έλληνας τήν καταγωγή. Λέγεται Γιαχβέ, πού σημαίνει Ἰακχος, δηλαδή Διόνυσος. Επομένως γιατί μιλάμε; **Τό ἴδιο ἦταν και ό Χριστός, και στην ἀρχή σάν Διόνυσο και Βάκχο τον λάτρευν ἐδῶ, γι' αὐτό και δέν εἶχαν και μεγάλη ἀντίρρηση**»²⁸.

Άλλος ὁπαδός τῆς ἐκδοχῆς αὐτῆς, πού προσπαθεῖ νά συμβιβάσει τά ἀσυμβίβαστα, διερωτᾶται: «μήπως τελικά ό Χριστός εἶναι ή ἐνσάρκωση τοῦ Δία-Διόνυσου Μειλίχιου, θεοῦ τοῦ ἐλέους; Αὐτό μπορεῖ νά ἰσχύει σάν ἐνσάρκωση τοῦ λόγου, ἀνεξάρτητα ἀπό τήν ἱστορικότητα τοῦ Ήσου»²⁹. Ο ἴδιος, σέ τηλεοπτική ἐκπομπή, ὑπεστήριξε ὅτι «..ἂν κάνω λοιπόν μιά προσπάθεια τήν κάνω γιά **νά ἀποδείξω ὅτι ό Διόνυσος εἶναι ό ἐνσαρκωμένος Χριστός στην περιοχή τῆς Ελλάδος**, αὐτό δέν σημαίνει ὅμως ἐπειδή ὑπάρχει ό Διόνυσος σάν σαρκωμένος Έλληνας Χριστός, ὅτι οἱ ὑπόλοιποι δέν ὑπάρχουν»³⁰.

Αὐτή ή θέση τῆς ταυτίσεως τοῦ Χριστοῦ μέ τον Διόνυσο και τον Όρφέα ἀναπτύχθηκε ἰδιαίτερως, στίς ἀρχές τοῦ 20οῦ αἰῶνα,

²⁶ Οἱ θεοί τοῦ Όλύμπου προπομποί τοῦ Ήσου Χριστοῦ, περιοδ. «Οἰκογενειακός Θησαυρός», 6.5.97, χωρίς ἀρίθμηση σελίδος. Πρβλ. και «Έψιλον», περιοδ. GO, 30.9.97, σ. 15.

²⁷ Μάρ. Δημόπουλου, Τά πρό Χριστοῦ Χριστούγεννα, «Ἰχώρ», τ. 4, σ. 15.

²⁸ Γ. Δραγώνα, Συνέντευξη γιά τά Έλληνικά Θέματα, «Άέροπος», τ. 31, σσ. 43-44, (ὑπογράμμιση δική μας).

²⁹ Γ. Τσαγκρινοῦ, Ποιός εἶναι ό πατέρας τοῦ Ήσου;, «Άβατον», τ. 19, σ. 70.

³⁰ «Διῦπετές», τ. 29, ἔνθετο «Όκύρροον», τ. 4, σ. 16.

από τόν έσωτεριστή καί πνευματιστή Σπύρο Νάγο. Στο βιβλίο του «Θεός ἡ Ἀργοναύτης;» γράφει ὅτι «Καί ὁ Διόνυσος καί ὁ Χριστός ὑπῆρξαν γιά τά μυστήρια τῆς Ἐλευσίνος καί τά Χριστιανικά ὁ αὐτός συμβολικός τύπος». Ὁχι μόνον, ἀλλά «Ὁ Χριστός καί ὁ Ἰάσων, ὁ Θησεύς καί ὁ Ὀρφεύς εἶναι ἐξ ἴσου Θεότητες»³¹.

Τέλος, ὑπάρχουν καί ἐκεῖνοι πού διαπιστώνουν «ἀξιοπρόσεκτες ἀντιστοιχίες καί ὁμοιότητες... ἀνάμεσα στόν Χριστό καί στόν κρητογενῆ Δία»³². Ἑλληνας νεοεθνικός, ἐκφράζοντας μιά «νεοεποχίτικη» ἄποψη περί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, δέν δυσκολεύεται, λέει, νά βρεῖ τήν ἀλήθεια ἀνάμεσα στίς πιό ἀσυμβίβαστες καί ἀντίθετες μεταξύ τους θεωρήσεις. «Ἡ γνώμη μου εἶναι, λέει, ὅτι ὁ Δίας καί ὁ Ἰησοῦς εἶναι μορφές διαφορετικές ἀλλά ὄχι ἀπαραίτητα ἀντίθετες θεολογικά. Σέ κάθε τόπο καί χρόνο στήν πορεία τῆς ἐξέλιξης τοῦ ἀνθρώπινου εἴδους ἔχουν παρουσιαστεῖ μορφές θεανθρώπων-θεῶν, προφητῶν καί ἀγίων.... **Ἄν θέλει, λοιπόν, κανείς νά πλησιάσει τήν ἀλήθεια δέν μπορεῖ παρά νά συντεριάξει Δωδεκάθεο, Χριστιανισμό, Βουδισμό, Ἰσλαμισμό καί ἄλλες θεωρίες**»³³.

Συγγραφέας πού ὑπεραμύνεται τῆς ἐλληνικότητας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καταλήγει στό ἀλλοπρόσαλλο συμπέρασμα, ὅτι τελική κατάληξη ὅλων αὐτῶν τῶν «θεωριῶν» εἶναι ὅτι ἡ **θρησκεία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦταν..... τό «Δωδεκάθεο», καί ὅτι ὁ Ἰδιος ἦταν «ὁ τελευταῖος Θεός τῶν Ἑλλήνων»!!!**³⁴.

Κατακλείοντας καί τήν ἐνότητα αὐτή, ὑπογραμμίζουμε ὅτι κάθε προσπάθεια νά συμβιβαστοῦν ἀπό μερικούς Ἑλληνες νεοεθνικούς τά ἀπολύτως ἀντίθετα καί ἀσυμβίβαστα, ἡ ἱστορία μέ τόν μῦθο, ὁ ἱστορικός Ἰησοῦς μέ τίς προσωποποιημένες φυσικές δυνάμεις ἢ μέ συμβολισμούς, ἢ νά ἐξελληνίζεται, πρέπει νά ἔχει, κατά τήν γνώμη μας διπλῇ ἐρμηνεία: Ἀφενός μέν, φανερώνει τήν πλήρη σύγχυση, πού ἐπικρατεῖ στόν νεοπαγανιστικό χῶρο καί ἀποτελεῖ χαρακτηριστικό παράδειγμα

³¹ Ἀπό τήν παρουσίαση τοῦ βιβλίου τοῦ Σπύρου Νάγου, στό «Ἰδιοθέατρον», τ., 23/24σ. 12, ὅπου ὁ Χριστός ἀποκαλεῖται καί «**Ναζωραῖος Φοῖβος**» (ὑπογραμμίσεις δικές μας).

³² Μ.Α. Τιβέριου, Ἡ γέννηση ἑνός Θεοῦ, «Ἰδιοθέατρον», τ. 32, σσ. 3-5.

³³ Χρ. Σπυρίδης, ἐπιστολή στό Αβ, τ. 21, σ. 6, 9, (ὑπογράμμιση δική μας).

³⁴ Βλ. Εὐ. Τρίγκα, 2000 μ.Χ., Ἡ Μεγάλη Ἀποκάλυψη. Ὁ Χριστός ἦταν Ἑλληνας, Ἰάσων Πανδίας, ὑπότιτλο τοῦ βιβλίου: «Ὁ τελευταῖος Θεός τῶν Ἑλλήνων. Ὁ πρῶτος καί μεγαλύτερος ἀντιεβραϊστής τοῦ κόσμου».

τοῦ ἔντονου συγκρητισμοῦ, πού ἀναπτύσσεται μέσα στά ρεύματα τῆς «Νέας Ἐποχῆς», μεταξύ τῶν ὁποίων ἐντάσσεται καί ὁ νεοπαγανισμός. Ἀφετέρου, ἀποκαλύπτει τοὺς ὕπουλος τρόπους πού ἐπιστρατεύει ἡ νεοειδωλολατρία γιὰ νά ἐντυπωσιάσει καί νά παραπλανήσῃ ἀκατάρτιστους Ἑλληνες, ὑπολογίζοντας καί ἀξιοποιώντας συγχρόνως καί τό ἐθνικιστικό στοιχεῖο πού χαρακτηρίζει μερικούς συνέλληνες καί πού ὑποβόσκει στήν προσπάθεια τῶν Ἑλλήνων «ἀρχαιολατρῶν» γιὰ τήν ἀναβίωση τῆς ἀρχαίας «πατρώας θρησκείας». Προσπάθεια πού στοχεύει ὅμως στόν ἐξοβελισμό τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὡς θρησκείας ξένης, ἢ καί ἐχθρικής πρὸς τήν ταυτότητα τοῦ Ἑλληνα καί ἐπομένως ἀποβλητέας.

Εἶναι συνεπέστεροι, τουλάχιστον, οἱ «ἀρχαιολάτρες» ἐκεῖνοι πού ἀπορρίπτουν φανερά καί ὀλοτελῶς τόν Χριστιανισμό καί τόν Ἰησοῦ Χριστό, μιά καί οὐδεμία σχέση μπορεῖ νά ὑπάρξῃ μεταξύ Ἀληθείας καί πλάνης «φωτί πρὸς σκότος... Χριστῷ πρὸς Βελίαλ» (Β΄ Κορ. στ΄ 14-15).

3. Συμπέρασμα

Ὅσα ἀναφέραμε παραπάνω πιθανῶς νά ἐκληφθοῦν ἀπό μερικούς ὡς ἐπιπολαιότητες, νά ἀντιμετωπιστοῦν ὡς φαιδρότητες πού ἐπηρεάζουν ἀπλοϊκοὺς καί νά ὑποτιμηθεῖ ἡ σημασία τους. Καί ὅμως, ἡ σύγχυση πού ἐπικρατεῖ στήν διακίνηση τῶν θεωρήσεων αὐτῶν δέν εἶναι μικρή καί ὁ κίνδυνος δέν εἶναι ὑποτιμητέος. Ξένος κοινωνιολόγος ὑποστηρίζει, πολύ εὐστοχα, ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού δέν πιστεύει στόν Ἀληθινό Θεό μπορεῖ νά πιστεύει «στοῦ κόσμου τὰ παράλογα καί σέ ἀνοησίες». Ἔτσι, καί στήν ἐν θέματι περίπτωση, δυστυχῶς, δέν εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι πού ἐνστερνίζονται τέτοιες θεωρίες καί ἐπομένως δέν μπορεῖ τό πρόβλημα νά μείνῃ ἐκτός τοῦ ποιμαντικοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι πρόδηλο ὅτι ὅλες αὐτές οἱ θεωρήσεις βάλλουν κατὰ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καί τῆς Ἐκκλησίας. Μὲ τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο τρόπο ἀρνοῦνται στήν πραγματικότητα καί μάχονται τό ἀληθινό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί καθίστανται πολέμιοι

τοῦ Χριστιανισμοῦ. Στήν πραγματικότητα ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀποτελεῖ τόν στόχο τῆς σφοδρῆς καί λυσσαλέας πολεμικῆς τους. Οἱ Ἕλληνες νεοεθνικοί μισοῦν τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἐπιδιώκουν, μέ ποικίλους τρόπους, φανερούς ἢ ἀφανεῖς καί ὑπουλούς, νά τό ταπεινώσουν, νά τό ἐξευτελίσουν, νά τό ὑβρίσουν. Καί στήν προσπάθειά τους αὐτή ἐπιστρατεύονται διάφοροι τρόποι, ὅσοι θεωροῦνται πρόσφοροι γιά τά ἑλληνικά δεδομένα.

Ὅσα παρουσιάσαμε στήν παρούσα εἰσήγηση νομίζω ὅτι ἀπαντοῦν στό ἐρώτημα ποιές εἶναι οἱ νεοπαγανιστικές θεωρήσεις περί τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ ἑλληνικός νεοπαγανισμός, καί ὅταν χρησιμοποιεῖ Ἀγιογραφικά ἢ Ἀγιοπατερικά κείμενα τά διαστρεβλώνει, κακοποιώντας καί παραχαράσσοντας ἔτσι τήν εὐαγγελική καί ἱστορική ταυτότητα τοῦ Ἰησοῦ καί τήν διδασκαλία Του.

Ὁ νεοπαγανισμός, ὑπό ὅλες τίς μορφές πού παρουσιάζεται, διεθνῶς καί κυρίως στήν Ἑλλάδα, εἶναι ἓνας σύγχρονος ἀντιχριστιανισμός, σφοδρός πολέμιος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τοῦ Μονοθεϊσμοῦ γενικώτερα. Ξεκινᾷ συνήθως μέ τήν πολεμική κατά τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ ὡς γεννήτορα τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τῶν δύο μονοθεϊστικῶν θρησκειῶν, τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ καί τοῦ Μωαμεθανισμοῦ, καί κατά τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, γιά νά φθάσει σέ ὕβρεις καί ἀνάρμοστη συμπεριφορά κατά τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν Ἀγίων Πατέρων.

Δέν εἶναι στόχος τῆς παρούσης συντόμου εἰσηγήσεως νά παρουσιάσει τήν ἔκταση τοῦ μίσους καί τῆς ἐμπαθείας πού ἐκδηλώνεται μέσα στά νεοπαγανιστικά κείμενα (Μπορεῖ κανεῖς νά ἀνατρέξει στό προαναφερθέν βιβλίο μου). Ὅμως, κλείνοντας τήν εἰσήγησή μου, πολύ ἐπιγραμματικά καί γιά νά δώσω τήν πραγματική καί σαφεῖς εἰκόνα τοῦ νεοπαγανισμοῦ γιά τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, θά ἀναφέρω ἐλάχιστες μόνον ἐκφράσεις γιά τό Πανάγιο πρόσωπό Του, μέ τίς ὁποῖες, ὄχι μόνο καθυβρίζεται τό θρήσκευμα καί τά ἱερά πρόσωπα τῆς πίστες ἑκατομμυρίων Ἑλλήνων, ἀλλά καί στοιχειοθετοῦνται ποινικές εὐθύνες γιά ἐξύβριση θρησκευάματος καί ἱερῶν προσώπων.

Τό ἐπικρατοῦν αὐτό πνεῦμα ἔναντι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκφράζουν φράσεις ὅπως οἱ ἀκόλουθες (καί χρησιμοποιοῦ τίς πιό ἥπιες): «σημιτικῆς κατασκευῆς Δικτατορίσκος τ' Οὐρανοῦ»³⁵, «περιτετμημένος ραββίνος Τζεσουνά»³⁶, «ἀσήμαντος ξυλουργός»³⁷, «Ὁ ψευτοθεός Τζεσουνά ἦταν ἀκάθαρτο καί βρωμερό πνεῦμα ... ἓνας δολοφόνος... ὅποιος ἀναφέρει τό ὄνομα τοῦ Τζεσουνά μέ σεβασμό εἶναι μιανός»³⁸, «ἐσταυρωμένο πινόκιο»³⁹, «κήρυκας μίσους, διχασμοῦ καί μισελληνισμοῦ»⁴⁰. **«Σέ μίσησαν ναζωραῖε. Τό αἷμα σου λέρωσε τά παπούτσια τους. Τό κορμί σου μόλυνε τήν τροφή τους. Ἡ ψυχὴ σου βρώμισε τό πνεῦμα τους. Γι' αὐτό σέ σταύρωσαν, γι' αὐτό σέ ἔφτυσαν. Ἦσουν ἓνα σκουλίκι, ἦσουν.... Γι' αὐτό σέ ἔγδαραν. Γι' αὐτό σέ κρέμασαν. Γι' αὐτό σέ ἔκαψαν. Ἔλαβες τόν μισθό τῶν πράξεών σου»**⁴¹ κ.π.ἄ.

Ἀνάλογες εἶναι καί οἱ ἐκφράσεις πού ἐκστομίζονται κατὰ τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν ἱερῶν συμβόλων, τῶν τελετῶν τῆς Ἐκκλησίας κ.λπ.

Μετά ἀπό ὅσα ἐκθέσαμε παραπάνω, νομίζω ὅτι θά μπορούσαμε νά ὑποστηρίξουμε ὅτι, τελικά, **ὁ Ἰησοῦς Χριστός τοῦ «νεοπαγανισμοῦ»** καί μάλιστα τοῦ ἐλληνικοῦ, ἔχει πολλές καί περίεργες θεωρήσεις. Ὅπως εἶδαμε, εἶναι πολλές καί ποικίλες οἱ νεοπαγανιστικές θεωρήσεις περὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέσα στήν ποικιλία τῶν θέσεων αὐτῶν καί τήν δαιδαλώδη καί σέ πλήρη σύγχυση ἰδεοληψία τους, οἱ Ἕλληνες νεοεθνικοί, φαίνεται ὅτι, ὄχι πῶς δέν βλέπουν ἢ δέν γνωρίζουν ποιός εἶναι πράγματι ὁ Ἀληθινός Ἰησοῦς Χριστός, ἀλλά ὅτι δέν

³⁵ Ἀπάντηση σέ ἐπιστολή, «Διῦπετές», τ. 4, σ. 6.

³⁶ Ἰφικράτη, Ὁ ἱερός Πόλεμος τοῦ Ἑλληνισμοῦ, «Ἑλληνική Θρησκεία», φ. 5, σ. 1.

³⁷ «Διῦπετές», ἱστοσελίδα, διαφήμιση μπλούζας γιά τοὺς "Διῦπετές", μέ τήν «στάμπα» «Ἀπό τόν ἀσήμαντο ξυλουργό προτιμοῦμε τόν ἀνίκητο ἥλιο».

³⁸ Ἰφικράτη, Προτρεπτικός πρὸς ἀγνοῦντας τοὺς Θεοὺς, ἱστοσελίδα «Ἑλληνική Θρησκεία».

³⁹ Τό ποτήρι ἔχει ξεχειλίσει πρὸ πολλοῦ μέ τοὺς ναζωραίους κατακτητές, ἱστοσελίδα «Ἑλληνική Θρησκεία».

⁴⁰ «Δαυλός», τ. 273, ἐξώφυλλο καί ἄρθρο μέ τόν ἴδιο τίτλο τοῦ Ἰων. Δημόφιλου, σ. 17909. Βλ. καί Γ. Γρηγορομιχελάκη, Ἰησοῦς, κήρυκας ἀγάπης ἢ μίσους;, «Ἀπολλώνιο Φῶς», τ. 51, σ. 28.

⁴¹ Ἑλληνική Θρησκεία, φ. 4, σ. 8. **Οἱ ἐκφράσεις αὐτές εἶναι ἓνα ἐλάχιστο ἐπιλεγμένο δεῖγμα ἐκείνων πού συναντᾶμε στά ἐν λόγῳ κείμενα. Ὑπάρχουν καί ἄλλες πολὺ βαρύτερες, τίς ὁποῖες, ἀπὸ εὐλάβεια πρὸς τό Πανάγιον Ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καί σεβασμό πρὸς τόν ἀναγνώστη, δέν θελήσαμε νά μεταφέρουμε ἐδῶ.**

θέλουν νά δοῦν ποιός πράγματι εἶναι. Μερικοί, πού κατ' ἀνάγκη διαπιστώνουν ὅτι δέν εἶναι δυνατόν νά Τόν ἀγνοήσουν καί νά τόν σβύσουν ἀπό τήν ἱστορία, Τόν «ντύνουν» μέ ὅλα τά «νεοεποχίτικα» χαρακτηριστικά καί «ψυμίθια» γιά νά Τόν ἀλλοιώσουν καί νά Τόν ὑβρίσουν. Φαίνεται, ὅτι ἰσχύει καί ἐδῶ ὅ,τι ἰσχύει γενικῶς σέ ὅλες τίς ομάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Κατασκευάζουν, δηλαδή, «θεούς» καί «χριστούς» «καθ' ὁμοίωσιν ἀνθρώπου», ἀρεστούς καί «ταιριαστούς» στά μέτρα τους καί στίς ἐπιθυμίες τους, μέ ἓνα καί μοναδικό στόχο: νά καταργήσουν τόν Ἀληθινό Θεό καί τόν Ἀληθινό ἱστορικό Ἰησοῦ Χριστό. Ὑπάρχουν καί ἐκεῖνοι πού ἐν γνώσει τους Τόν πολεμοῦν, γιά ἰδεολογικούς λόγους. Ἐξ ἄλλου, ἡ προέλευση πολλῶν ἐκπροσώπων τοῦ «χώρου» αὐτοῦ ἀπό ἄλλες ομάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ἀπό τεκτονικούς καί θεοσοφικούς κύκλους, ἀπό ἀποκρυφιστικές, πνευματιστικές, ἀκόμη καί ἀπό οὐφολογικές κινήσεις ἢ πολιτικούς σχηματισμούς, μέ ἀντιχριστιανικό καί ἀντικληρικό πνεῦμα, ἐπηρεάζει καί καθορίζει ἀποφασιστικά τίς σημερινές ἀπόψεις τους. Ἔτσι, διαπιστώνεται ὅτι, ἀπό τήν μιά πλευρά, ὑπάρχουν οἱ πρώην ἢ καί νῦν «πιστοί» τοῦ «ἱστορικοῦ ὕλισμου», οἱ ὁποῖοι, μετά τήν κατάρρευση τῆς μαρξιστικῆς ἰδεολογίας, μεταλλάχθηκαν σέ «πιστούς» τοῦ παγανιστικοῦ ὕλισμου, ἀλλάζοντας ἀπλῶς στρατόπεδο ἀθεϊστικῆς ἢ ἀντιχριστιανικῆς στράτευσης. Ἀπό τήν ἄλλη, διαπιστώνονται σέ μερικά ρεύματα τοῦ «χώρου» ἀκροδεξιές ὀλοκληρωτικές τάσεις καί προτιμήσεις, προπαγάνδα μέ νεοφασιστική καί νεοναζιστική ἰδεολογία καί ἓνας ἀνεξέλεγκτος ἐθνικισμός, φυλετισμός, καί ρατσισμός, ὁ ὁποῖος ἐξελίσσεται συχνά σέ ἓναν ἄκρατο ἀντιεβραϊσμό καί ἀντισημιτισμό, ὁ ὁποῖος καταλήγει σέ ἀντιχριστιανισμό.

Πάντως, τό βέβαιο συμπέρασμα εἶναι ὅτι ἀκόμη καί ὁ ἱστορικός Ἰησοῦς Χριστός τοῦ νεοπαγανισμοῦ δέν εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός τῶν Εὐαγγελίων. Δέν εἶναι, ὅπως θά Τόν ἤθελαν οἱ διάφοροι νεοπαγανιστές, ἱστορικό πρόσωπο μέν, ἀλλά ἐθνικός ἐπαναστάτης ἢ σοφιστής. Δέν εἶναι, ἐπίσης, μυθικό ἢ ἀλληγορικό κατασκεύασμα. Δέν ἦταν Ἑλληνας ἢ ὁ Ἀπολλώνιος Τυανέας, θεώρηση πού σαγηνεύει Ἕλληνες Ὁρθοδόξους ἐμφορουμένους ἀπό ἐθνικιστικά αἰσθήματα. Καί πάνω ἀπ' ὅλα,

δέν ἀνῆκε σέ κανένα ἀρχαιοειδωλολατρικό πάνθεον. Εἶναι ὁ γεννηθεὶς ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας, «ἐν ἡμέραις Ἡρώδου τοῦ βασιλέως» (Ματθ. β' 1), σταυρωθεὶς δέ καὶ ἀναστάς τὴν τρίτη ἡμέρα «ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός τῶν Εὐαγγελίων εἶναι τό ὄνομα, «τό ὑπὲρ πᾶν ὄνομα» (Φιλιπ. β' 9), τοῦ ἐνσαρκωθέντος στό ἱστορικό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ, Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τίς μυθικές ἀρχαῖες καὶ σύγχρονες «θεότητες», οὔτε μέ συμβολισμούς καὶ «χριστικές» καταστάσεις.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, πέραν ὅμως ἀπό ἱστορικό πρόσωπο, εἶναι ἡ «προσδοκία τῶν ἐθνῶν».

Ἡ μοναδικότητα, ἡ λαμπρότητα, ἡ διδασκαλία καὶ ἡ δράση τῆς ἑκτακτῆς ἱστορικῆς προσωπικότητος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Τόν «καταδικάζει», γιά νά χρησιμοποιήσω τούς λόγους τοῦ μακαριστοῦ Καθηγητοῦ Παναγιώτη Τρεμπέλα, «νά μείνη μόνος ἐν τῇ παγκοσμίῳ ἱστορίᾳ, ἄνευ οὐδενός προκατόχου καὶ ἄνευ διαδόχου τινός ἴσου πρὸς αὐτόν»⁴².

ΚΣΤ' Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη
γιά θέματα αἰρέσεων καὶ παραθρησκείας,

⁴² Π. Τρεμπέλα Ἰησοῦς ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ, σ. 15.

Λαμία, 4.11.2014